

[Ninn-Hansen.]

ventet til denne debat — som jeg er nødsaget til at kommentere.

For en ordens skyld vil jeg gerne sige til udenrigsministeren med hilsen fra min partifælle hr. Stetter, at såfremt udenrigsministeren fortsat skulle ønske at drøfte bevillingen på de 150 mill. kr., så er hr. Stetter selvfølgelig til rådighed. Men jeg vil gerne tilføje, at vi betragter sagen som afgjort og har derfor ikke noget ønske om særskilt debat om dette spørgsmål.

Jeg må jo sige om de udtalelser, der er fremsat fra regeringens side, at det forstår vi simpelt hen ikke, og vi synes ikke, det er i overensstemmelse med udenrigsministerens gentagne opfordringer til samling i dette ting om udenrigspolitikken.

Jeg har selvfølgelig set, at statsministeren har fået rosende bemærkninger for sine udtalelser i blade, hvis politiske kurs nogenlunde svarer til den, SF har; man udtalte sin glæde over statsministerens ærlighed og åbenhed, når man udtaler sig om udenrigspolitiske spørgsmål. Og jeg skal ikke på nogen som helst måde forhindre statsministeren, eller jeg vil hellere sige i den forbindelse hr. Anker Jørgensen, i at udtale sig, som han vil. Men det er jo ikke det, der er problemet. Problemet er, om dette ting ønsker en statsminister, der udtaler sig med det indhold, det nu er sket.

Det er ikke nogen ny formulering. Partifæller til statsministeren anvendte, så vidt jeg husker, nøjagtig den samme formulering for 28 år siden, da en statsminister lagde en særlig lyst for dagen til at udtale sig om sin private mening. Det er en advarsel til statsministeren. Den kan jo ikke fremkomme med særlig karakter under denne debat, hvor der ikke kan finde afstemninger sted. Men nu ved statsministeren, hvor han står i forhold til os. Hvis statsministeren ikke vil tage hensyn til andre partier, således som udenrigsministeren gang på gang har sagt at regeringen ønsker at gøre, så må man selvfølgelig også overveje konsekvenserne i den forbindelse.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om begivenhederne, de afsluttende begivenheder i Vietnam.

Det er selvfølgelig forståeligt, at mange betragter en afslutning af krigshandlinger både med glæde og lettelse. Enhver må føle

sig lettet over, at en situation, hvor en befolkning udsættes for talrige lidelser, ophører. Men er det så løsningen, vi har fået i Vietnam?

Jeg har gennemgået de mange dagsordener og udtalelser, der er fremsat igennem årene her i folketinget. Når hr. Lasse Budtz før brugte udtrykket „bedrevidende“ i anden forbindelse, så må jeg sige, at hvis man vil se noget om bedreviden, skal man bare se igennem, hvad der er sagt her i folketinget i årenes løb om Vietnamssituationen.

Men der er én ting, der har samlet. Det, der har samlet hver gang også i dagsordener, var dette, at hvis man skal have en løsning i Vietnam, så skal det være igennem forhandling med de stridende parter. Og det er jo ikke sket. Det er den ene part, der igennem en ihærdig krigsanstrengelse har overvundet den anden part. Det er altså ingen fredelig løsning, men en afgørelse ved en voldshandling, der overstiger de fleste af de voldshandlinger, vi har set i verden.

Der har igennem årene lydt mange røster vendt imod USA, da de var deltager i konflikten, vendt imod Sydvietnam. Man har sagt, hvis USA holdt op med at bombe, så kunne man få fred. Man fik ikke fred, da USA holdt op.

Man har sagt, at hvis USA trak sig tilbage, ville man få fred. Man fik det modsatte.

Der er efter min mening, og det er en bemærkning til udenrigsministeren, ingen baggrund for særskilt at rette bebrejdelser imod den ene part, fordi Parisaftalen ikke blev opfyldt. Men der er al mulig grund til at fordømme de krigshandlinger rettet mod Sydvietnams befolkning, der førte til den endelige kapitulation.

De, der har haft så meget at sige imod andre i tidens løb, kan ikke frikende dem, der ved deres handlinger har fremkaldt så store menneskelige lidelser og frygt, som vi har set og iagttaget de sidste uger i Vietnam.

De kommunistiske lande og bevægelser har en beundringsværdig evne for propaganda. Når det er modparten, der udfører nogle af de handlinger, som skræmmer verdens befolkning, så bliver søgelyset stadig rettet mod denne modpart. Det bliver fastholdt indtil mindste enkelthed. Når de kommunistiske bevægelser selv foretager tilsvarende handlinger, så bliver projektøren lige så